

[Thorndahl]

at nu kan man simpelt hen ikke mere stole på socialistisk folkeparti, at man billedligt talt kan beskrive socialistisk folkeparti som et får i ulveklæder. Men det er jo en helt urimelig betragtning. Hvis der i det hele taget er tale om en ulvepels, så er den i hvert fald uden hoved og hale. Det har de sidste dage da klart demonstreret. Det, der måske kan være mellem det, der skulle have været hovedet og halen, er i hvert fald meget mølædt. Nej, jeg kan faktisk kun se fåret – eller måske rettere fårene.

Men i øvrigt synes jeg, det er helt urimeligt og uinteressant at diskutere, om socialistisk folkeparti er troværdigt, om man kan stole på eller regne med SF. Hvis SF i det hele taget er noget, så er partiet til grin.

Fru Aase Olesen sagde engang fra denne talerstol, at et ord er et ord, og en mand er en karklud, og det er vel en karakteristik, som meget smukt også kan tilpasses SFs leder, hr. Gert Petersen.

Nu er SF jo et parti, der først og fremmest består af funktionærer – og med en så stor andel netop af de højere lønnede funktionærer, at socialistisk folkeparti som det konservative folkeparti kan karakteriseres som et eliteparti. Socialistisk folkeparti repræsenterer først og fremmest de mennesker, der med betydelig dygtighed – det skal indrømmes – og med stor personlig bjærgsomhed har sikret sig mange af de vellønnede stillinger, der i et meget hurtigt tempo i de seneste år er opstået, især inden for uddannelses-, social- og sundhedssektoren. Mange af de mennesker, som socialisten Jørgen Dich så præcist har karakteriseret i sit værk »Den herskende klasse«, har jo forståeligt nok samlet sig i socialistisk folkeparti. Det er da et fornuftigt valg for de mennesker, der er så egoistiske, at de faktisk kun tænker på at få mest muligt samlet til sig selv og i øvrigt nærmest er lige glade med, hvordan samfundet i øvrigt fungerer.

Denne overordnede målsætning afspejler sig også på den smukkeste måde i SFs faktiske politiske linje, et krav om stadig større og større underskud på de offentlige finanser, en stadig voksende brandskatning af små og mellemstore indkomster, en skånselsløs jagt på de arbejdspladser, der skaber det faktiske grundlag for samfundets velfærd og velstand, en klapjagt, der først og fremmest drives for at sikre en umådeholden vækst i

antallet af de offentlige arbejdspladser – underforstået, at det jo er her, vi først og fremmest får skabt SF-vælgerne. Men politisk er det jo helt legitimt at bygge et parti op omkring en gruppe egoister, en gruppe, der i øvrigt er så stor, at den – og det er jo politisk interessant – udgør en væsentlig del af baggrunden for den voldsomme grænsekrig mellem socialdemokratiet og SF, for vi kan jo genfinde de samme holdninger langt ind i socialdemokratiets venstrefløj.

Nogle aviser fortolker hændelsesforløbet i denne sælsomme og spændende komedie som en stor sejr for statsministeren personlig. Ja, der er nogle, der nærmest mener, at statsministeren er løbet med socialistisk folkepartis dyd. Hvis det er rigtigt, må man sandelig håbe, at statsministeren har papir på det, ellers kan statsministeren åbenbart risikere en anklage for voldtægt. Men der er andre, der er så onde, at de mere end antyder, at regeringen og socialdemokratiet for enhver pris har villet bevare regeringsmagten, bl.a. fordi der er tre af regeringens ministre, der snart skal fejre 60 års fødselsdag, og der er to, der snart bliver 50 år, og – fortsætter disse væmmelige mennesker – disse runde fødselsdage vil blive meget ufestlige, hvis de fem ikke også er ministre til de tidspunkter. Jeg bliver egentlig så rasende over sådanne beskyldninger. Socialdemokratiet og regeringen vil naturligvis ikke lade deres politik styre af sådanne hensyn, det føler jeg mig helt overbevist om – på nøjagtig samme måde som jeg er helt sikker på, at socialdemokratiet og regeringen på ingen som helst måde har lagt sin politik og sin strategi an efter det formål at ødelægge eller i hvert fald svække socialistisk folkeparti. Det er i det hele taget oprørende, at der er nogle mennesker, der kan få sådanne tanker.

Socialdemokratiet og regeringen bliver i øvrigt på mange måder ikke vurderet efter fortjeneste. Se nu blot det jobrotationsforslag, som regeringen med besvær fik vedtaget i formiddags. Dette forslag blev kritiseret, fordi man ikke mente, at der herved blev skabt flere produktive arbejdspladser, men det er jo en helt urimelig indfaldsvinkel til det spørgsmål. Det, socialdemokratiet beskæftiger sig med – det har de altid gjort, og det gør de dygtigt – er jobrotation, og det er noget helt andet. Princippet har altid været det, at socialdemokratiet skraber nogle penge